

SCHUMACHER ILONA

November

Komor felhők nehezednek a szomorú tájra,
Az én bánatos lelkemnek sok a hiánya.
Zord az égbolt, a mindenség, s a föld fagyos,
Elvesztett szentjeim, ma tiétek vagyok.

Meleget nektek fényes gyertyalángban hozok,
S gondolatom, melyben parányi csillagfény ragyog.
Gyermekkorom – novemberek, boldogság – enyém.
Hová tűntek kedveseim, hova lett a szép remény?

Fájó szívvel most fagyos virágaim hozom,
Ünnep van égben, nyugszik fájdalom a földben.
Pihenni jöttem, gondokat ma tettem félre,
Kapaszkodni jöttem a lelketlen mindenségbe!

Anyák, nagyanyák és kicsinyek odaát,
Már csak mi érezzük a hiányok fájdalmát:
És hallani véljük harsonák zengő hangját,
Amint egy égi madár zsongja körül csillagát.

Zsugorodik a távolság ég és föld között,
A csillagokat vigyázom itt lenn és ott, ni: fõnt.
Most ezernyi gyertya ontja fényét, illatát,
Mindenki itt hagyja ma örömét-bánatát.

Kézfogások, bókók és piciny csókok
Jelzik még gyenge létünk – Itt lenn boldog...
Búcsúznék, de nem jön szó a számra,
Csak még egy fohász! – a kegyetlen éjszakába.

Itt hagyok emlékül kis piros gyertya-szívet,
Nekem már nem mutat fényt, meleget, utat,
Ti tudjátok talán a jövőt, hogy miként kutat?
S mikor hagyom magam mögött silány, földi utam –